

af de Bemærkninger, han fremsatte, og navnlig er jeg enig med ham i, at Bestemmelsen i 3die Stykke ikke synes at være affattet paa en tilstrækkelig tydelig og tilfredsstillende Maade. Jeg er enig med ham i, at Ophævelse eller væsentlige Forandringer i bestaaende Love ikke bør ske gennem Finantsloven, medmindre samtlige Lovgivningsmagtens tre Faktorer er enige deri.

Jeg antager, at det er det, den ærede Conseilspræsident har sigtet til ved de første Linier i 3die Stykke. Saadanne Ændringer bør efter min Opfattelse altid undtages fra Afstemning, naar der er Uenighed mellem Lovgivningsmagtens Faktorer, og jeg erkjender, at der kunde onstnes en Præcisering af disse Udtryk i Forslaget, for at der ikke mulig deri skal blive indlagt eller indbefattet Mere, end der med Nødvendighed ligger deri. Men om man end kan fremsætte Indvendinger mod Enkelthederne deri — og der er flere Bemærkninger, som det kunde være naturligt at fremsætte, men som ville have deres naturlige Plads, dersom Sagen maatte blive videre behandlet og henvist til et Udvalg — maa det erkjendes, at vil man overhovedet naae en Overenskomst i Retning af en Grundlovsændring, der fastsætter Regler for, hvorledes der skal forholde sig med Finantsloven, naar Thingene ikke blive enige, maa der bringes Offre fra alle Sider. Saa maa der bringes Offre fra deres Side, mine Herrer, og saa maa der bringes Offre fra vor Side. Om der end, saavel fra Høires Side som fra Venstres Side kan fremsættes Indvendinger mod det Forslag, som er fremkommet fra den høie Regjering, er der ingen Tvivl om, at dette kan være et Udgangspunkt for Forhandling, og ingen Tvivl for mig om, at det bør være det. Dersom det ærede Thing ikke gaar ind paa Forhandling af dette Spørgsmaal, maa det være sig klart bevidst, at det har en Medskyld for Følgerne deraf.

Jeg skal til de Udtalelser, der ere fremkomne, endnu gjøre en lille Bemærkning. De to store Talere, som vi hørte paa i Gaar, afsluttede begge to deres Tale med visse lyriske Stemningsudbrud — jeg erindrer ikke saa nøie, om det ogsaa var i den første Tale, thi den var saa lang, at man mulig kan have været træt og overhørt Noget deraf, — men jeg erindrer bestemt, at der i den sidste ærede Talers Bemærkninger fremkom Noget af dette, som vi nu saa ofte have hørt, om den onde Sæd, der er faaet ud, og den ulmende Que, der vil fortære saa Meget i Løbet af 10, 20 til 30 Aar. Jeg er nu ikke blandt dem, der ønske at spørge med Slden, og jeg anser det overhovedet ikke for rigtigt at gjøre det. Jeg har for mit Vedkommende i den Henseende en

lignende Betragtning som den, der blev fremsat af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgtreds (Klein), nemlig at der er Gjæring og Feberhygdom blandt en stor Del af Befolkningen. Jeg tror ogsaa, at denne Feberhygdom kan slaa ud i uheldige Paroxysmer. Jeg frygter ganske vist ikke for, at de skulle antage en saadan Natur, at de ikke skulde kunne beherskes. Jeg har nemlig i den Henseende den fuldeste Tillid til, at der i den større Del af Befolkningen er en Lovlydhedens Aand til Stede, og jeg har desuden heller ikke nogen Tvivl om, at ligesom den høitærede Krigsminister her i Thinget har svaret: „Wange machen gilt nicht“, saaledes vil han ligesom Regjeringens øvrige Medlemmer nok sørge for at være i Stand til at gjøre, hvad der er nødvendigt til den lovlige Ordens fuldstændige Opretholdelse. Jeg beklager imidlertid denne Feberhygdom, fordi det er min Overbevisning, at de, der ere beherskede af Lidenskaberne, selv lide derved. Jeg beklager det, men jeg føler mig dog paa den anden Side noget beroliget med Hensyn til denne Feberhygdoms Omfang, efterat jeg har hørt de Ytringer, der kom frem i Gaar. Det er mig nemlig nu fuldstændig klart — og det stemmer med de Indtryk, som jeg har faaet af forskjellige andre Ytringer i denne Sal — at alt dette om det gjærende Had og om disse Que, som ulme under Asten og pludselig kunne bryde frem i Flamme, som ville fortære Alt, blot fremkommer her i Salen som et Forsøg paa at skræmme og true den høitærede Regjering — det er kun i denne Forbindelse, at denne Tale kommer frem. Dersom de Herrer i Overensstemmelse med min Opfattelse sagde, at det var en Ulykke, at Sigt var til Stede, og at det var en Ulykke for dem, der beherskedes af Lidenskaberne, da vilde disse Ytringer blive behandlet paa en ganske anden Maade; thi da vilde ærede Talers Ord gaa i Retning af at forsøge paa at dæmpe Slden og ikke gaa ud paa at puste til den, saaledes som det nu her er almindeligt i Thinget.

Første Viceformand (Høgsbro):

Det ærede Medlem tillægger andre Medlemmer Motiver, som det ikke her i Salen er berettiget at tillægge dem.

Thomsen: Den høitærede Formand maa fuldstændig have misforstaaet mig. Det har selvfølgelig ikke været min Hensigt at ville tillægge noget Medlem nogetsomhelst Motiv i Retning af at ville gjøre noget Ondt. Jeg har derimod tillagt ærede Medlemmer den Tro, at Ulykken ikke er saa